

— Но тъкмо за ушитѣ азъ купихъ тия вълчета за зоологическата ни сбирка при университета! Най-характеренъ белегъ на вълка за разлика отъ кучето сж ушитѣ, острото имъ връхче. . .

— Не може! Отговорилъ чиновникътъ, малко сърдитъ, че му грабнали ножицитѣ. Не може! Законътъ заповѣдва да се режатъ ушитѣ. Ето, четете, Вие поне знаете да четете. . .

— Но азъ ще ги спиртосамъ тия вълчета, именно съ ушитѣ имъ, именно заради ушитѣ имъ, да ги показвамъ на студентитѣ. . .

— Менъ ми заповѣдва така законътъ, така ще направя. . . Ще режа уши!

— Но нали целъта на закона е да не се повтаря възнаграждението, да не може другъ да ги донесе още еднажъ и пр. Ако обичате, елате, азъ предъ Васъ ще ги спиртосамъ — и ще умратъ, но съ уши. . .

— Не, безъ уши! . . . отговаря чиновникътъ,
И почва да имъ реже ушитѣ. . . И имъ ги изрѣзва. . .

И затова въ Зоологическата сбирка тия вълчета сж спиртосани безъ уши. . .

VI

— Назадъ! Извика войникътъ и насочи щика на пушката си срещу менъ.

— Полека момче! Азъ искамъ да видя само, какво и за кого е тоя огромнъ пликъ. Че обикновено такива работи идатъ все до менъ. И наистина, на плика пишеше съ голѣми букви: „Строго, тайно, повѣрително!“

За г. Вл. Робевъ“.

Тая малка, но страшна сцена се разигра въ Димотика презъ месецъ февруарий, къмъ края, въ единствената гостилница-кръчма, въ която се хранѣхме и войници, и офицери, и подофицери, пиехме кафе отъ изгорели трохи, играехме на табла.

Казахъ на войника, где е г. Рубевъ, въ цензурата. Войникътъ се запъти съ своитѣ силни ботуши въ дълбокия снѣгъ.

Време бѣше за работа, и азъ следъ него.

Но войникътъ не ме пуца да влѣзна въ канцеларията си. И пакъ ми сочи щика си.

— Но азъ си работя тука, азъ съмъ длъженъ да бжда тука точно на два часа, иначе ще ме накажатъ!

— Нека влѣзе, проговори отвѣтре и г. Робевъ.

— Балабане, приятели сме, една и сжца служба имаме, но ти се моля, стой на страна и не гледай въ това, което пиша. Строго, тайно повѣрително, отговарямъ съ главата си! Знаешъ. . .

Понеже имаше само една голѣма кржгла маса, нѣмаше друга, азъ седнахъ на единъ столъ и си дирѣхъ работа. Г. Робевъ се потѣше и пишеше, пишеше и се потѣше, странно озадаченъ, сѣкашъ е станала нѣкоя голѣма катастрофа и ще стане още по-голѣма. И само току цѣкаше. . .